

SÁM CẦU-SIÊU (I)

Trên bảo tọa khói hương nghi ngút
 Tấm lòng thành nhiệt-quyết từ đây
 Mây lành năm sắc phủ vây
 Chở che nhơn-loại lấm thay oan hồn
 Vẫn biết chữ “sinh ký tử qui”
 Người trần ai, ai dễ sống lâu
 Nhưng vì nghĩa nặng ơn sâu
 Tình đồng loại đem lòng ái mộ
 Bất cứ là người Á kẻ Âu
 Giống da nào cũng loại sanh linh
 Đạn rơi súng nổ thành-linh
 Nỡ đem toàn thể tan tành thịt xương
 Đệ-tử, tôi hết lòng cầu khẩn
 Xin Phật từ cứu độ vong linh
 Ngưỡng nhờ lượng thánh cao minh
 Xót thương đoái tưởng phù sanh khốn nần
 Sanh bất hạnh nhằm nơi mặt-pháp
 Chịu trăm bề khốn khổ xiết bao

Sống thời vất vả lao đao
 Thác không toàn thể thân giao tử-thần
 Bơm rơi xuống tan xương nát thịt
 Đạn bay ngang phách lạc hồn kinh
 Sẵn lòng khăn-vái đình ninh
 Hồn nương mây bạc linh đình cõi ngoài
 Xin kíp đến qui-y Tam-Bảo
 Nước lành-dương rửa sạch lòng trần
 Gọi nhuần đức Phật thâm ân
 Bao nhiêu tội chướng cũng lần đặng tiêu
 Dạ chí thiết cúi đầu bệ ngọc
 Chí ân cần siêu độ vong linh
 Trời cao bể rộng minh minh
 Bao la vạn-tượng hồn linh an-nhàn
 Nay hết lúc làm than khổ-sở
 Kíp trở về cực-lạc Tây-phương
 Ta nay hưởng phước lạc-bang
 Tiêu-diêu cực điểm ngàn ngày thanh-thời
 Xin nhắc-nhở ai ôi nghe lấy
 Ráng gìn lòng giữ dạ đạo tâm

Đức nhuần mầu-nhiệm huyền-thâm
 Mặc dù sanh-tử thân tâm lẽ thường
 Kiếp nhân-sanh là đường tạo-hóa
 Nẻo luân-hồi khứ khứ lai lai
 Hữu hình hữu hoại đổi thay
 Sắc không không sắc mới hay vô-thường
 Dầu tài sắc trăm năm cũng thế
 Kiếp phù sanh há dễ sống lâu
 Vong hồn ơi ! hỡi lo âu
 Ráng lo kinh-kệ ngõ hầu siêu thăng.

SÁM CẦU-SIÊU (II)

Xây mặt đến Tây-phương cực-lạc
 Lạy đức Thầy tiếp bạt chúng-sanh
 Mong Thầy thương đến vong-linh
 Độ về cực-lạc nên danh sen vàng
 Ví dầu vong lăm nghiệp oan
 Nhờ ơn đức Phật thoát nản thọ sanh
 Bối hồn nghiệp trọng phước khinh
 Chướng dây, huệ mỏng,phàm tình tối-
 tăm

Chết đi sống lại xoay vần
 Ở trong nhà lửa lăm lăm đổi thay
 Chấp thân chấp ngã thiệt dày
 Tham,sân, si muội hằng ngày chẳng rời
 Sát-sanh hại vật giết người
 Tà-dâm, trộm cắp, lời sai, rượu ghiền
 Gièm pha, thù-dệt, đảo điên
 Kiêu-cãn, tật đố lại thêm kiến-tà
 Khinh khi Tam-Bảo người ta
 Lờn thầy, cãi mẹ, nghịch cha, bất bình
 Dẫn thân vào chốn lợi danh
 Tạo nơn kết quả gây thành oan-gia
 Nay dầu hồn có xuất ra
 Nghiệp nào báo nấy chịu qua cực-hình
 Nay tôi phát nguyện chí thành
 Trước ngôi Tam-Bảo gieo bèn lòng
 ngay
 Mở gan trải dạ tỏ bày
 Hết lòng sám-hối hồn rày nhờ nương
 Nguyện hồn giải hết oan-ương
 Từ đời thuở trước không lường đến nay
 Hết cơn mê tối đại ngay
 Sân, si cũng dứt, nhớ lời dạy khuyên

Tịnh thanh ba nghiệp thuần nhiên
 Nước cam-lồ sái sạch liền còn đầu
 Ví dầu tội nghiệp chất đầu
 Nguồn ân bể-ái thăm-sầu cạn không
 Ngửa trông đức Phật bao dung
 Tội mòn nghiệp hết thoát vòng khổ-ba
 Nguyện cầu Từ-phụ Di-Đà
 Đem lòng quảng-đại độ mà hồn lên
 Hồn đà dứt hết nghiệp duyên
 Phát ra chánh-niệm tinh chuyên vững-
 vàng
 Hồn huờn giác tánh rõ-ràng
 Thấy Di-Đà-Phật hào quang rạng mình
 Cầu hồn sắc tướng quang-minh
 Thấy Di-Đà Phật tâm tình vui an
 Nguyện hồn về cảnh lạc bang
 Thấy Di-Đà Phật tòa vàng nói kinh
 Hào-quang Phật chiếu thanh minh
 Tay vàng rờ đánh, nước lạnh thanh
 lương
 Tánh linh màu-nhiệm tỏ tường
 Mau nghe chánh-pháp dứt đường trần
 lao

Tòa sen rực-rỡ trong ao
 Đỏ, vàng, xanh, trắng tuôn hào-quang
 ra
 Hồn ngòi chằm chệ xem hoa
 Phật cùng Bồ-tát hằng hà nhóm đông
 Hồn nghe pháp nhiệm tử lòng
 Chứng vô-sanh nhẫn chơn tông thượng
 thiên
 Chỉ trong giây phút thành duyên
 Tam thân, tứ-trí tánh thiêng nhớ hoài
 Sáu-thông, năm mắt, hiện lai
 Bao nhiêu công-đức đủ đầy huyên
 thuyên
 Hồn về cõi Phật ở yên
 Cũng nên để bước độ duyên ta-bà
 Thần-thông biến-hóa phân ra
 Mười phương độ hết người mà trầm
 luân.